

COLECȚIONARUL MARCEL VEINFELD, UN MODEL CULTURAL DIN SPAȚIUL MEMORIEI ROMÂNEȘTI

Nicoleta ARNĂUTU*

Keywords: Marcel Veinfeld, doctor, collector, Bârlad.

În fenomenul complex al colecționarismului românesc, mai puțin cercetat după știința noastră, colecționarul Marcel Veinfeld (1917-1990) este un nume nu îndeajuns de cunoscut, o personalitate care, de timpuriu, a simțit o atracție puternică față de artă, fiind înzestrat cu un instinct deosebit pentru creația de mare valoare și rafinament.

Grație acestor calități, pe parcursul mai multor decenii, s-a ocupat de constituirea colecției sale de artă, pe care, la un moment dat, a hotărât să o doneze Muzeului „Vasile Pârvan” din Bârlad.

Este un nume din rândul colecționarilor români ai secolului trecut, pe care nu-l putem încadra în enunțul de la debutul apariției colecționarilor în România, care îl definesc pe colecționar ca fiind un aristocrat al artei.

Cu siguranță a fost, până la sfârșitul zilelor sale, un pasionat „nevindecat” de ceea ce înseamnă cunoaștere, artă, frumos, civilizație, și care agonisea cu greu pentru a putea cumpăra obiectul ce îi rămăsese în suflet.

Neîncadrabil în rândul colecționarilor bogați, Marcel Veinfeld se regăsește alături de cei care au început această construcție culturală la începutul secolului trecut, beneficiind de existența unei piețe libere de artă, a cărei prezență în societatea românească a fost îngrădită până la dispariția totală, un fenomen specific celei de a doua jumătăți a secolului încheiat.

Din atitudinea colecționarului care a făcut sacrificii pentru pasiunea sa a lipsit cu desăvârșire acea posibilitate a vânzării unui obiect sau mai

multe, evident, în schimbul unui câștig.

Pe Marcel Veinfeld îl încadrăm, fără a greși, în acea categorie, din ce în ce mai rară, a colecționarului educat și lipsit de acel egoism dat de simțul ancestral al proprietății, care a dorit ca obiectele pasiunii sale să devină o sursă de bucurie pentru marele public. Fără a intra în detaliile biografice,¹ amintim că a venit pe lume în data de 4 ianuarie 1917, în familia Isac

* Muzeograf, Muzeul „Vasile Pârvan”, Bârlad.

¹ Nicoleta Arnăutu, *O pagină din existența Muzeului bârlădean, semnată de colecționarii Ion Chiricuță și Marcel Veinfeld*, în „Acta Musei Tutovensius”. Memorialistică, nr. I, 2015, p. 28.

Veinfeld (1877-1947), medic de profesie, cu vocație de scriitor și traducător din franceză și germană, format la școlile din țară și străinătate. În istoria Bârladului, Isac Veinfeld are un loc bine definit în rândul elitei intelectuale a locului, care a avut un remarcabil simț civic, atitudine, inițiativă și implicare, prin care a reușit să pună bazele a tot ceea ce astăzi definim cu sintagma „identitate culturală” a acestui topos moldav. Adolescentul Marcel și sora sa au crescut într-o familie care avea o casă deschisă, situată pe strada Principală, astăzi Republicii, nu departe de primul centru cultural Casa Națională „Stroe Belloescu”, apărut pe harta orașului în anul 1906.

Ușile casei familiei Veinfeld erau deschise apropiaților și celor interesați să participe la o serie de întâlniri, în cadrul cărora temele de literatură, filozofie, artă și prezentarea creațiilor proprii constituiau prilejul petrecerii timpului într-un mod agreabil, diferit de obligațiile cotidiene.

În contextul ofertelor culturale care lipseau, cu excepția sărbătorilor legale și iarmaroacelor, casa familiei Veinfeld a devenit un important „centru cultural”. Scriitorul Isac Veinfeld, care a publicat în revistele bârlădene cu pseudonimul Paloda, era un împătimit al muzicii culte. Încă din timpul studenției sale, de la Iași, împreună cu alți tineri bârlădeni talentați, a înființat „Societatea Filarmonică”, în anul 1889. Statutul acestei societăți se află în arhiva Muzeului, dăruit de Marcel Veinfeld.

În spectacolele acestei societăți, până prin anii '50, Isac Veinfeld, un virtuoz al viorii, împreună cu alți instrumentiști amatori ai urbei, au susținut o serie de concerte, cu un repertoriu bogat din muzica cultă. Adeseori aveau ca invitați mari artiști din Iași, concerte devenite o adevărată ofertă culturală, așa cum o demonstrează seria de afișe existente în arhiva Muzeului. Artiștii plastici erau, de asemenea, printre obișnuții casei Veinfeld, între care îi amintim pe Dimitrie Hârlescu,² care, fiind profesor la renumitul Liceu „Codreanu” (astăzi Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu), între 1907-1910, a intrat în cercul intelectualilor bârlădeni. În scurtă perioadă cât a stat în Bârlad, D. Hârlescu a devenit bun prieten al medicului Isac Veinfeld, fiind nelipsit de la acțiunile care aveau loc aici. Înainte de plecarea spre cel de-al doilea popas al pictorului și ultimul din viața sa, D. Hârlescu i-a dăruit prietenului său o lucrare - un portret în ulei - de mari dimensiuni, ce reprezenta chipul sever al unei colege de cancelarie - profesoara Nathalie Drouhet. Portretul, datat 1909 și cu dedicație în limba franceză, a făcut parte din colecția familiei Veinfeld, până în anul 1931, când lucrarea a fost donată Muzeului.

Un alt pictor, un obișnuit al familiei Veinfeld, a fost Stavru Tarasov.³ Acesta, în perioada 1926-1928, a fost profesor la Liceul „Codreanu”. Climatul elevat, găsit aici de pictorul abia sosit din țări europene, l-au stimulat atât de mult încât în timpul celor doi ani petrecuți la Bârlad a organizat trei expoziții personale, două în cadrul Pinacotecii bârlădene și una la Iași.

În documentele vremii îl găsim pe medicul Isac Veinfeld și pe prietenul său, pictorul Stavru Tarasov, alături de alți membri marcanți ai aceluia timp, implicați în salvarea primelor instituții publice de cultură: biblioteca, înființată în anul 1906 și muzeul, înființat în 1914.

În jurul anului 1927, cele două instituții, nefinanțate de stat, erau în pericol de a dispărea de pe harta culturală a orașului. Inițiativa de înființare a unei societăți, în anul 1928, cu statut juridic și activă până prin anii '50, a condus la preluarea inventarului și a tuturor activităților celor două instituții, care și-au sărbătorit centenarul existenței lor, în 2006, respectiv în 2014. Printre membrii fondatori, îi găsim în documente pe Isac Veinfeld și Stavru Tarasov, în calitate de cotizanți ai societății, iar pictorul, ca donator al unor lucrări existente astăzi în patrimoniul Secției de Artă a Muzeului.

Copilul și adolescentul Marcel Veinfeld a crescut și a trăit în această atmosferă, având

² Nicoleta Arnăutu, Alina Butnaru, *Muzeul Vasile Pârvan - Centenar. Contribuții monografice*, în „Acta Musei Tutovensius”. Memorialistică, nr. III, 2018, p. 124.

³ Nicoleta Arnăutu, *Stavru Tarasov la Bârlad (1926-1928)*, în Miscelaneul „Bârladul, odinioară și astăzi”, vol. I, București, 1980, p. 288-298.

în persoana tatălui său un adevărat model. Așa cum ne-a mărturisit, a învățat de timpuriu să găsească răspunsuri la dilemele sale, prin lectură, având la dispoziție o bibliotecă bogată. Într-o primă etapă, lecturile erau atent dirijate de tatăl său, pentru ca, în scurt timp, așa cum declara, nevoia de cunoaștere l-a transformat într-un mare iubitor de carte și un cumpărător, îmbogățind astfel biblioteca familiei. Tot tatăl său a fost cel care i-a purtat pașii de timpuriu prin muzeele, colecțiile particulare, consignațiile și anticariatele din România, mai ales cele din București și Iași.

În schița biografică a colecționarului, profilul colecției sale trebuie privit în relația directă cu mediul de familie și timpurile în care a achiziționat bunuri culturale. Perioada în care l-a însoțit pe tatăl său prin consignații a fost, așa cum ne-a declarat, cea mai mare provocare a tinereții viitorului colecționar, deoarece un bun era achiziționat doar după ce fiecare dintre cei doi aducea argumente suficiente, pentru ca respectivul obiect să intre în colecția familiei. Existau momente când pleca din consignație cu imaginea unui obiect, iar când ajungea acasă, cu febrilitatea unui detectiv începea documentarea, folosindu-se de scrierile de artă și albumele existente în biblioteca familiei.

În anul 1940, absolventul cu *magna cum laude* a Facultății de Medicină din Iași, și-a făcut debutul ca medic și colecționar cu un buget propriu. Noul statut și elanul specific vârstei veneau într-un moment deloc încurajator și care, asemenea altor tineri, nu a intuit ce urma să se întâmple atât în plan național, cât și european. Tânărul medic, repartizat la Spitalul „Bârlad și Elena Beldiman” a revenit acasă, loc pe care nu l-a mai părăsit. Și-a început cariera de medic în lagărul de la Turnu Măgurele, unde a fost repartizat în perioada războiului. În perioada petrecută aici, așa cum ne-a mărturisit, lipsa lecturii zilnice a fost mai greu de suportat decât lipsa condițiilor unui trai decent.

Fără a insista pe aspectul profesional, Marcel Veinfeld a avut un parcurs fără sincope, urcând în ierarhia profesiei până la gradul de medic primar - specializarea microbiologie -, ocupând mai bine de patru decenii postul de medic șef al Laboratorului de Epidemiologie. Pe baza cercetărilor proprii, a scris o serie de studii, pe care le-a prezentat în cadrul Societății Medicilor și Naturaliștilor din Iași, al cărui membru era din anul 1947, publicându-le în revistele societății.

Omul cu o educație de tip enciclopedic, așa cum întâlnim la marile personalități din perioada interbelică, a continuat să trăiască într-un permanent contact cu sfera culturii și, în ciuda privațiunilor, s-a angajat pe drumul lung de rezistență, de constituire a colecției sale, un demers cu realizări durabile, bine gândit și studiat din timp.

Spre deosebire de tatăl său, tânărul medic, salariat al statului, și-a cenzurat sufletul și banii, optând pentru artele din Orientul Apropiat și Îndepărtat. Colecționarul a reușit să reunească piese de artă decorativă, prioritar, și mai puțin artă plastică. Fiecare piesă reprezintă preferințele autorului colecției și, în egală măsură, despre creatorii acestor bunuri, în majoritatea lor anonimi, un summum de obiecte care dincolo de utilitatea pentru care au fost create au și unica însușire de a fi frumoase. În ansamblu, colecția este o mărturisire de credință, o dovadă a atitudinii față de artă, a colecționarului care a avut predispoziția de a descoperi o valoare cu valențe de a se înveșnici.

Marcel Veinfeld, înzestrat nativ cu acel instinct pentru creațiile de mare rafinament și valoare, în cei 76 de ani și-a împărțit viața între profesie și pasiunea pentru bunul cultural, o dimensiune temporală în cadrul căreia întemeierea unei familii nu s-a încadrat. Fascinat de exotismul și pitorescul Orientului, spațiu geografic pe care nu a reușit să-l vadă decât cu ochii minții, cu ajutorul lecturii, a reușit să adune un mic tezaur, care i-a colorat existența de zi cu zi, într-un mod armonios, în spațiul locuinței sale, alături de arta europeană, vasta bibliotecă și o bogată colecție de discuri cu muzică cultă.

Fiecare obiect, din ceramică, metal și lemn, celebrează bunul gust, varietatea și măiestria artiștilor, care au trăit cu secole în urmă, în zone și centre celebre din India, China, Japonia,

Persia și Turcia. Vasele chinezești din perioada secolelor XVIII-XIX, din familia celor alb-albastru sau policrome, în modele perechi sau solitaire, sunt măiestrit decorate cu scene narative de mare intensitate, până la cele monocrome din cel mai fin porțelan de culoare albă, a căror frumusețe este dată de forma florii de lotus, având în pereți texte încrustate ce devin lizibile *contre jour*. În categoria porțelanului se încadrează și vasele japoneze, distinse prin bogăția repertoriului, cromatică și varietatea formelor, unde scenele de gen, mai ales cele *bataiste*, până la elementele de peisaj și semne astrale, elemente ce impresionează prin compunerea și dinamica fiecărei compoziții în parte. Deosebit este și vasul ce se distinge prin silueta frumoasă, dată de proporția dintre gâtul mult alungit și corpul ușor bombat, pe care se desfășoară o scenă compusă din două personaje în peisaj, elemente ce definesc caracteristicile unui decor specific persan, în timp ce motivul arhitectural, în dreptul căruia sunt surprinse cele două personaje, poartă însemnul creștinătății: crucea. Piese din metal comun, bronz *d'oré* sau argint aurit, impresionează sub aspectul formei și dimensiunilor, pornind de la micile jardiniere, vase pentru ceai, până la o instalație de încălzit. Frumusețea dată de diversitatea formelor este accentuată de tehnicile de decorare cum sunt strălucitoarele cloisonne-uri, intarsii, aplicații, gravură, redând un bogat repertoriu vegetal, zoomorf sau geometric.

O categorie aparte o reprezintă grupul încadrabil în statuara mică și bibelourile din diferite materiale (metal, rocă, ceramică) reprezentând chipuri de învățați din mitologia orientală surprinși în diferite ipostaze, alături de elemente zoomorfe. Obiectele de mobilier, paravane și un dulap, specifice interioarelor japoneze, reprezintă un alt capitol important din colecție. Deosebită este o piesă de cult - Kamidana - încadrabilă în perioada Edo, cu o multitudine de compoziții prin intermediul cărora artistul a adus aproape toate elementele ce definesc viața religioasă, ritualuri șintoiste și budiste, arta tradițională a diferitelor școli de aranjare a florilor, arhitecturi ce definesc un areal sacru, elemente vegetale, vestitul salcâm, sakura sau cireșul japonez, crizantema (fost element heraldic), până la găze, fluturi, păsări, delfini, pești și nelipsitul dragon. Impresionante sunt tehnicile de modelare a lemnului de cireș, fildeșului patinat și sidefului, care prin sculptură, uneori în relief înalt, trafor, pictură în lac aurit, intarsii din metal, fildeș și sidef, gravură, toate reușind să dea acestei piese de cult o valoare de unicat.

Autorul⁴ acestei piese de mobilier este KAZUHARU, al cărui nume este gravat pe o mică rozetă de fildeș ce se află în câmpul scenei care redă un aranjament floral în stilul școlii ikenobo, astfel plasată încât capătă un rol decorativ.

Deschiderea granițelor acestui îndepărtat loc exotic, în perioada Edo, parcă l-a speriat pe autor, care și-a demonstrat forța de observație și de exprimare cu dominanta nevoie de a reda amănuntele vieții medievale cu țel mărturisit sacru. De altfel, această piesă, alături de toate celelalte ale căror documentații de expertizare au fost finalizate și depuse la Ministerul Culturii, au revenit cu hotărâri de încadrare a acestora în cele două categorii ale patrimoniului cultural național, Tezaur și Fond, sporind astfel averea și poziția Muzeului bărlădean, în calitate de deținător de valori, ca parte a patrimoniului cultural al umanității.

În fapt, componența colecției dezvăluie universul artistic al trezorerului, care a avut la dispoziție o realitate artistică din care a ales printr-o selecție conformă cu priceperea, cunoașterea, pasiunea sa pentru valoare și, nu în ultimul rând, după posibilitățile financiare.

Marcel Veinfeld a fost un constructor cultural, dublat de un cunoscător pasionat care și-a asumat riscul pariurilor și judecăților de valoare pe care timpul le-a confirmat, așa cum o dovedesc clasările acestora, în conformitate cu noua legislație, aliniată la normele europene. Asemenea tatălui său, colecționarul și-a deschis ușile casei sale pentru apropiați și *connaisseurs*. Printre toți cei care i-au fost oaspeți, ne numărăm și noi, intrarea în atmosfera căminului său însemnând o surpriză plăcută, dată de fiecare obiect în parte, un ambient care

⁴ Nicoleta Arnăutu, *O piesă de mobilier din Colecția de artă orientală și extrem orientală dr. Marcel Veinfeld*, în „Acta Moldaviae Meridionalis”, XV-XVI, 1993-1998, Vaslui, p. 335.

genera cu ușurință un dialog ce devenea, pe măsura trecerii timpului, mult mai dens, provocat de infinitele sensuri spirituale devoalate de colecționar.

În primăvara anului 1980, am aflat, de la colecționar și de la colegii noștri de la Muzeul Județean Vaslui, că vor derula un proiect cultural inedit, constând în expunerea publică a Colecției Marcel Veinfeld, în sălile Muzeului. Proiectul ne-a surprins, deoarece pe colecționarul, care era un apropiat al muzeografilor bârlădeni, l-am perceput ca pe un om foarte grijuliu, îndrăznim să spunem speriat, în ceea ce privește protecția bunurilor culturale, mai ales atunci când se punea problema manipulării, ambalării și transportului acestora. Această impresie s-a accentuat imediat după seismul din anul 1977, când a trebuit să preluăm de la domiciliul său un vas chinezesc din porțelan, ușor deteriorat din cauza seismului, și să-l transportăm în laboratorul de restaurare. În ciuda atitudinii corecte a specialiștilor Muzeului, acest moment i-a produs colecționarului o stare de agitație și emoție cu totul specială, așa cum ne-a mărturisit atunci când a venit în laborator, pentru a vedea etapele restaurării.

De asemenea, avea o atitudine de protecție și prețuire a cărții, prima sa mare pasiune. Noi am reușit să beneficiem de câteva studii și cataloage din biblioteca sa, numai după ce am trecut cu brio examenul privitor la folosirea acestui instrument al cunoașterii. Asemenea atitudini, credem noi, sunt în măsură să definească caracterul unui om și să ne transmită acel „ceva” propriu și inconfundabil al felului de a fi a colecționarului Marcel Veinfeld.

Expoziția de la Vaslui s-a bucurat de un real succes, începând cu momentul vernisajului și până în ultima zi de etalare, momente devenite amintiri plăcute pentru colecționar, împărtășite celor apropiați.

La scurt timp de la revenirea colecției de la Vaslui, Marcel Veinfeld și-a depășit menirea de colecționar, adresându-se Muzeului bârlădean cu o ofertă de donație, atitudine ce dovedește că generozitatea sa avea la bază dorința de a veni în întâmpinarea nevoii de ordonare a valorilor, adunate cu pasiune pe parcursul mai multor decenii, în sistemul organizat care este instituția muzeală, un spațiu, prin definiție, dinamic. Și, nu în ultimul rând, donatorul a avut dorința ca obiectele să devină o sursă de bucurie pentru toți acei care vor păși în spațiile expoziționale.

Asemenea lui Marcel Veinfeld, un alt fiu al locului, cel care a fost profesor universitar dr. docent Ion Chiricuță (1918-1988), o mare personalitate din lumea medicală și un cunoscut colecționar, a donat Muzeului nostru o colecție de artă comparată, cu cele două mari genuri: artă plastică și decorativă românească și universală.

Bunurile celor două colecții, dincolo de valoare, au adus o contribuție majoră din perspectiva structurii patrimoniului. Pentru prima dată, colecțiilor de artă românească modernă și contemporană, constituite încă din anul 1914, li se alătură genuri ale artei plastice și decorative provenite din Europa și exoticul Orient, databile între secolele XVI-XX.

Subliniem faptul că, înainte de momentul donațiilor (anii '80) și până astăzi, patrimoniul Secției de Artă nu a mai cunoscut o asemenea dinamică de creștere valorică și numerică. Ambele donații, deschise pentru public începând cu anul 1982, le încadrăm în mecenatul cultural românesc al unui timp când fondurile pentru achizițiile de bunuri lipseau cu desăvârșire. Acest mecenat are la bază altruismul celor două personalități, medici și colecționari, care au investit în cunoaștere, pasiune, timp și, nu în ultimul rând, bani, valori pe care le-a donat semenilor.

Generozitatea colecționarului Marcel Veinfeld, ce vine din acea înțelegere a intelectualului rasat, cu privire la instituția muzeală, considerată locul de conjunctură a actelor culturale, a căpătat altă dimensiune începând cu a doua jumătate a anului 1989. La acest moment, medicul, ajuns în postura pacientului, a fost internat în spital, unde a fost îngrijit de dr. Constantin Teodorescu (1939-2011), un confrate și, în același timp, un colecționar și donator de valori de artă.

La una dintre vizitele noastre, ne-am aflat în fața unei situații cu totul inedite în ceea ce privește raportul dintre viață și responsabilitatea celui care a fost înzestrat cu instinct pentru

creațiile de mare valoare și rafinament. În timpul vizitei, pe un ton și cu o stare absolut firească, ne-a comunicat că, în documentele de la domiciliul său, se află un testament în care își manifesta dorința ca Muzeul să fie executorul său testamentar.

La scurt timp, Marcel Veinfeld, o personalitate complexă și profundă, un om cu o erudiție deosebită, cu o fermecătoare stângăcie și timiditate, a plecat din această lume, nu înainte de a face un ultim gest de generozitate. Conform testamentului redactat și semnat în anul 1986, un an deloc întâmplător, dacă ținem cont că, la această dată, Muzeul a omagiat cei o sută de ani de la nașterea unuia dintre cei mai importanți pictori români, grafician, critic de artă, profesor și, nu în ultimul rând, un fiul al locului, Nicolae Tonitza. După dezbaterile succesiunii, conform dorinței colecționarului, ultimele piese de artă orientală au intrat în expoziția permanentă, în anul 1995, îmbogățind substanțial colecția care îi poartă numele, expusă publicului începând cu anul 1982.

Marcel Veinfeld este un nume față de care fiecare generație de muzeografi bărlădeni are obligația de a-l menține în memoria colectivă, ca pe un model ce trebuie prețuit, protejat și promovat, iar în contextul globalizării și consumerismului specifice noului mileniu, gestul donatorului Marcel Veinfeld capătă profunde semnificații.

COLLECTOR MARCEL VEINFELD, A CULTURAL MODEL IN THE ROMANIAN MEMORY SPACE

Knowing the mechanisms that led to collecting valuable objects in Romania, regardless of field, the environment in which this movement was born and asserted, the resources and the path of private collections, are fascinating themes that must be researched and known, the more as in Romania, the phenomenon of establishing and the existence of private collections have certain specificity, given by the transition from democracy to communism and return to the democracy of the new millennium.

Regardless of political regime and geographical space, collections have always been established by those who had financial possibilities, whom we can include in two great categories: those who see the purchase of the cultural asset as a form of capitalization, while the second category includes those for whom the passion of gathering cultural assets is based on their interest in the past, history, art, scientific truths, that grew and developed in time or, more simply said, their passion based on knowing and treasuring the human creation, in its evolution.

In the history of Romanian collection, we also include the name of Marcel Veinfeld (1917-1990), a medical doctor with encyclopedic education, as seen in the great personalities of the interwar period. He was born and lived in Bârlad, a small provincial town, but with rich spiritual life that gave a cultural identity to this Moldavian corner.

Endowed with aesthetic sense, an attribute acquired at birth, educated in the family and shaped by the desire of knowledge about everything that means civilization, culture, value, beautiful, he started purchasing at a time when a free art market was operating in Romania that was well organized based on rules imposed by supply and demand. It was the time when the young collector completed the profile of his collection, by purchasing art pieces coming from the Eastern world, becoming one of the first collectors passionate exclusively by assets coming from this exotic corner of the world, that start circulating in the European space in the 19th century.

There followed the period when the political regime led to the pauperization of the Romanian bourgeoisie elite, whether collectors or not or simply owners of valuable assets who were forced to sell them, sometimes at embarrassingly small prices, in order to live. As the communist regime crisis unfolded, the state increased control over everything that meant the right to ownership and free movement of the cultural asset; a restrictive phenomenon that led to an increase in exchanges between collectors.

Under such circumstances, the epidemiologist, who did not start a family, fascinated by exoticism and the Eastern picturesque, that he was never able to see but got to know from books and art albums, managed to gather a small thesaurus, that colored his everyday existence.

Every ceramic, metal and wooden object, in the category of decorative arts, as well as the few pieces of plastic art, celebrate good taste, variety and mastership of the artists who created them centuries ago, coming from areas and centers from India, China, Japan, Persia and Turkey, dating back to the 18th and 19th centuries.

Marcel Veinfeld was a cultural builder doubled by a refined connoisseur, who took the risk of gambling and value judgments, confirmed by time, as proven by their inclusion, in compliance with the new legislation aligned to European rules, in the two great categories of the cultural national heritage, Fund and Thesaurus.

Overall, the collection is a testimony of faith, a proof of the collector's attitude towards art, with that predisposition of discovering a value, with the valence of becoming eternal.

In 1981, Marcel Veinfeld went beyond his purpose as collector, lacking that ancestral sense of ownership right, and donated a large part of his collection to the museum from Bârlad, followed by the rest, left in the will written in 1986 and taken by the museum, after 1990.

Beyond the generosity of the donation act, Marcel Veinfeld collection, exhibited in the museum since 1982, is extremely important because, for the first time, the patrimony of the art section of the museum from Bârlad, established exclusively, ever since 1914, by modern and contemporary Romanian art, was enriched with universal plastic and decorative art, fundamentally changing the composition and structure of the collections. It equally contributed to enriching the cultural heritage of the nation and of the humankind.

The name Marcel Veinfeld should remain in the collective memory as a model whose pedestal must be protected and promoted by each generation of museographers in Bârlad.

Portret Marcel Veinfeld, lucrare de Corneliu Vasilescu

Aspect din expoziția permanentă Colecția dr. Marcel Veinfeld

KAMIDANA. Artist: Kazuharu

Paravane japoneze

Aspect din expoziția permanentă Colecția dr. Marcel Veinfeld